

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ...

Την εποχή που η συγκοινωνία δεν είχε φτάσει ακόμα στη σημερινή της τελειότητα, μικρός άομιδός ταξιδιωτών επέβαινε από την Νεάπολιν εις την Φόττια της Ιταλίας με ένα ταχυδρομικό αμάξι.

Έξαφρα σ' ένα σταθμό ο οδηγός είδε να πλησιάζη μιά ληστρική συμμορία και είδοποίησε τους επιβάτες.

— Δυστυχία μου, χάθηκα, φώναζε κάποιος επιβάτης.

— Έχετε πολλά λεφτά μαζί σας, κύριε : τόν έρωτήσε μιά κυρία που συνταξείδευε μαζί του.

— Χίλια φράγκα, κυρία μου.

— Κόψτε τα μέσα στα παπούτσια σας. Οι λησται δὲ θὰ σκεφθούνε να σας ψάξουν εκεί πέρα.

Ο ταξιδιωτής συνεροφώθη με την συμβουλήν της συνεπιβάτιδος του. Όταν όμως έπειτα από λίγη ώρα έφθασαν οι λησται και έτοιμάσθηκαν να ερεινήσουν τούς επιβάτες η κυρία φώναζε :

— Έγω δεν έχω μαζί μόνο έκατό φράγκα. Νά, πάρτε τα. Ο κύριος όμως απ' εκεί έχει ζουμμένα στα παπούτσια του χίλια φράγκα.

Ευχαριστημένοι από την προσοσίαν της οι λησται, έβησαν τα χίλια φράγκα τού άνδρος και έσεβάσθηκαν την κυρίαν.

Όταν η άμαξα άπεμαζινθή από την συμμορίαν ο ταξιδιωτής τ' έβαλε με την κυρίαν. Έκεινη όμως με ένα χαμόγελο ίκανοποίησεος στα χείλη, έβγαλε μέσα από την τσάνταν της χίλια φράγκα και τ' έδωσε στον συνταξείδιωτην λέγοντας :

— Όρϊστε, κύριε, τ' άχλια φράγκα σας. Αν δεν είχα μεταχειρισθεί αυτό τὸ στοατήγημα οι λησται θὰ με έψαγαν και θὰ μού έβρισκαν 50 χιλιάδες φράγκα που είχα ε'άνω μου...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Στην πόλιν Δ... πολιτεύεται ο ιατρός κ, Κ... , ο όποιος, πολλά χρόνια τώρα, σε κάθε εκλογή βγαίνει πρώτος και καλύτερος.

Κατά τις παραμονές των τελεταίων εκλογών κάποιος ξένος που παρεπιδημούσε στην πόλιν Δ... έρωτήσε μιά μέρα στο καφενεό μερικους γνωστούς του.

— Τι λέτε ; θα βγη κι' αυτή τη φορά βουλευτής, ο ιατρός Κ...

— Ασφαλώς.

— Πρώτος όπωσ πάντοτε γιατί θα τον ψηφίσουμε όλοι.

— Μά δε μου λέτε, σ'ας παρακαλώ, που οφείλεται αυτή η δημοτικότητα του ; θα εινε, φαίνεται καλός οήθος μέσα στη Βουλή.

— Καθόλου μάλιστα. Δεν έχει μιλήσει ποτέ.

— Τότε θα σ'ας κάνη πολλά οουσφρέτια.

— Ίσα-Ίσα. Εινε τεμπέλης όσο κανεις άλλος σ' αυτά τ'α ζητήματα.

— Θα εινε τότε καλός γιατρός...

— Κάθε άλλο. Από ιατρική δεν σκαιπαίζει γού. Έμεις εδω δεν τού εμπιστευόμαστε ούτε τούς σζύλους μας για να τούς θεραπεύση.

— Τότε ;

— Γι' αυτό ακριβώς τον βγάτωμε βουλευτή για να λείπη διαρκώς από δω και να μην κινδυνεύη η ζωή και η υγεία μας...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

≡ ΑΠΟ ΤΑ ΦΡΑΙΣΤΕΡΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΙΑΠΟΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ≡

"Όλα μιά μέρα θα χαθούν

Είμαι σιωπηλός άπόψε, όραία μου ! άπόψε οι ήνοι, οι χοροί και τ'α φιλιά δεν υπάρχουν, μαζί στην άνάμνησή μου.

Στόν ποταμό γαιμιά βαροζούλα πιά δεν φαίνεται... Ή έορτή τού έρωτος τελείωσε από χθές...

Σήμερα ο νους άλλου πετάει . Σήμερα ένα πένθος, μιά σιωπή, μιά ήρεμία βασιλεύει...

Άκου ! πέρα τ'α πουλιά πώς κλαίνε. Άκου ! τόν θορήνο τού βιολιού ! Άλλοίμονο ! όλα περνούν, όλα τελειώνουν εδω κάτω. Όλα πεθαίνουν, όραία μου ! όλα στό πέρατος τού χρόνου θα χαθούν μιά ήμερα... όλα ! όλα !

Κι' εγώ μιά ήμερα θα χαθώ. Κι' εσύ κάποιαν άγνη τ'α μάτια σου θα κλείσης !...

*** "Έλα άπόψε

Ήρθε και πάλι έποχη που οι κερασιές θ' άνθίσουν... Στην ήρεμη την όχθη τού ποταμού μας, όραία μου άγάπη, τ'α λουλουδια γέρουν στα κροστάλλια νερά... Φωνές γλυκές φωνές από παντού... σιωπών...

Ήχοι από βιολιά μαζουά πεθαίνουν...

Πόσο άπόψε μεθούν τ'α πάντα κάτω απ' τὸ φεγγάρι...

"Έλα ! στην άκρη εκεί που σε προσμένω... Έκει ο θεός θάνε μαζί μας... Έκει κάποια καρδιά έρωτευμένη θά σε προσμένει άπόψε...

"Έλα ! Γιατί και πάλι έφθασε γοργά η έποχη που οι κερασιές ξαναανθίζουν...

*** "Έρωτες

Τ'α λουλουδια σκαρτούν μισοκλειές. Ο ήλιος γέρνει πίσω απ' τ'α ψηλά βουνά. Ή καρδιά μεθυσμένη από άγάπη, κάποια άλλη καρδιά περιμένει.

Σε λίγο τὸ φεγγάρι θα φανή η νύχτα θα λουσθή σε λίγο μεσ' τὸ φως του...

Άς έρθη κοντά ο ένας προς τόν άλλον. Μαζουά η έννοιες, μαζουά η φροντίδες...

Άνοιχτε πάλι για να μη στό σπύτι ο έρωτάς μου.

*** Είσαι μακριά...

Πόσο γρήγορα τ'α χρόνια έκεινα—άγάπη, όραία και σιωπηλή— πόσο γρήγορα κληήσαν...

Τ'α βράδια, τ'α πρωινά, τ'α μεσημέρια... Πόσες ώρες ! πόσες στιγμές ! πόσα ζουφομιάματα !

Ναι ! πέρασαν ! Μά λες εσύ — όραίο κορίτσι ! Πώς ξεχάθηκα, τ'α χρόνια έκεινα ;

Ποτέ ! ποτέ ! Δεν ξερω ! Ούτε μπορώ, ούτε τολμώ να πω σ' εμένα ότι αισθάνομαι... Είσαι μακριά, τόσο μακριά ! Και ο ήχος της φωνής μου δεν σε φτάνει... Είσαι μακριά !

*** Πάλι σαν τότε

Περάει η ζωή, κυλάει ο χρόνος, η μέρες φεύγουν, η καρδιάς κιντών...

Άγάπη ! άγάπη !

Στού δειλινού και πάλι πνίγομαι τις ύστερες άχτίδες...

Πώς ήταν άλλονη ! οι κηποι όλοι άνθίζαν... Στ'α νερά τού Νισαί έπλέαμε στη βάρκα μας έκεινη...

Πώς ήταν τότε ! πώς ήταν !

Κάποιος άόρατος θεός από ψηλά προστάτεψε τις έρωτικές ψυχές μας !

Άγάπη, Άγάπη ! Κίττα ψηλά πώς τὸ φεγγάρι μ'ας γλυκοκιντάζει πάλι άπόψε ! Κίττα πώς τ'α νερά ήσυχάζουν και ζουφομολώνε κάτω απ' τ'α κοιλιά που τ'α δυό χερσάκια σου τραβούνε...

Κίττα ! κίττα, άγάπη μου, όλα αυτά, και ύστερα, στην όχθη εκεί άμα φθάσαμε ! Τ'α λόγια έκεινα, σαν άλλουτε, γλυκά θα πω και πάλι μεσ' τ'α αυτί σου...

Θά κλάψω πάλι σαν και τότε...

Ήλι σαν πνίν τ'α μάτια θά δακρυσούν...

*** Τ'έν έρωτα ποτέ μη λησμονεις

Τ'έν έρωτα ποτέ μη λησμονεις, άς πέρασαν τ'α χρόνια !

Τ'α μάτια έκεινα κι' αν εκλείστηκαν, μη τ'α λησμονεις... Τ'έν έρωτα ποτέ μη λησμονεις !

Ο χωρισμός στόν έρωτα μιά άνάμνηση γλυκειά θα μείνη πάντα.

Τὸ παρελθόν, οι χρόνοι έκεινοι, οι στεναγμοί, τ'α λόγια που ψιθύριζαν τ'α χείλη, τ'α φιλιά, όλα πιά κι' αν πέρασαν, κι' αν τ'α μαλλιά άπαρισαν απ' τὸ χρόνο.

Τ'έν έρωτα μη λησμονεις ! Ήσχυα γύρε τὸ κεφάλι και στην άνάμνηση παληών καιρών τὴν πομένη σου ψυχή άφηνε πάντα, παρηγοριά να βρη...

